

nesti dali.^(d) Král Melichar šel vprostředku a ten byl (jak praví Beda) pán starý a šedivý, máje dlouhou bradu i vlasy. Po pravé straně šel král Kašpar, který byl pán mladý, v tváři červený a bez brady. Po levé straně šel král Baltazar, který byl barvy snědné, máje mírnou bradu.

Jak ti svatí tři páni do toho chlíva vešli a to božské dítě s svou nejmilejší máti spatřili, ihned na svá kolena padli a jemu se klaněli, neb nepochybně že jasný blesk z obličejů toho dítěte vycházel, který oči jejich tak osvítil, že silně tomu věřili, že všemohoucího Pána Boha před svými očima mají, protože všickni i služebníci jejich na své tváře padli. A tak ti veliký mocnáři před tím chudým dítětem na zemi leželi a z veliké pobožnosti hojně slzy prolívali a tak velikou sladkost a potěšení vnítr v sobě cítili, že velikou sladkostí srdce v nich mohly se rozplýnouti. Dobrotivý Pán Bůh dal jim též takové poznání a želení nad svými hříchy, že nad níma srdečně plakali a pro hanbu očí svých pozdvihnouti nechtěli. Ó, kdybych já jen jednou takové želení v mém srdci mohl cítit, abych jedinkou slzu želivou mohl vylít! kdybych též jen jednou takovou pobožnost k tomu nejsvětějšímu Jezulátku v svátosti oltářní mohl mít, abych s takovou uctivostí jako ti svatí králové jemu se mohl klanět! Ó vy svatí králové, žádám vás skrze to srdečné želení a tu hlubokou uctivost, kterou vás to božské dítě obdařilo, vyjednejte mi od něho též té milosti.

Když pak za dobrou chvíli tak na zemi leželi, potom svých hlav drobet pozdvíhli a ruce spolu spjali a ponížene na kolenách svých před tím božským dítětem klečeli a taková uctivost a hrůza je obklíčila, že sotva směli na obličej jeho patřiti. Když je ta hrůza drobet pomínula, tu teprva oči svých pozdvíhli a dobře na to spanilé dítě se dívali. To rozmilé děťátko obrátilo též k nim své očičky a laskavě na ně se smálo. Co se nyní domníváš, jak jest tehdaž těm třem pánům v jejich srdcích bylo? Pomysli sám o sobě, kdybys tehdaž na místě jejich přítomný byl a na Boha a Pána tvého očitě patřil, kterak by tobě v tvém srdci bylo? Zdaž bys jakživ tak šťastnou a veselou hodinu měl? zdaž bys pro velikou radost srdečně plakati nemusel? Nyní považ, kterak s těma svatými králi se dalo, neb tak veliké sladkosti a vnitřní rozkoše jsou nabyli, že jim morek v kostech pronikala. Když pak na obličej toho spanilého dítěte patřili, takového potěšení z něho nabývali, že anjela z nebe se viděti domnívali. Tu hlav svých ponížene proti němu skloňovali, jeho svaté nožičky líbali, z kteréhožto líbání nové radosti zase nabývali.

Když králové v té pobožnosti za dobrou chvíli jako u vytržení mysle setrvali, potom vzali ty pokladnice, v kterých ti přihotovení pokladové byli, a je v rukou svých, na kolenách klečíce s skloněnými hlavama, drželi a tomu chudému děťátku obětovali, každý svou vlastní řečí ponížene řkoucí: Přijmi, ó Spasiteli světa, tyto sprostné naše dary, které jsme z srdečné dobromyslnosti tobě přinesli, s kterými dokazujeme, že jsi ty opravdový Bůh a člověk, opravdový král a Spasitel celého světa. Kadidlo tobě obětujeme jakožto opravdovému, věčnému a všemohoucímu Bohu. Zlato obětujeme tobě jako opravdovému a nejmocnějšímu celého světa králi. Myrru pak